

Verslag tweede observatiestage van Jeanny Kroot opleiding 31 bij Angelique Konijn (miMakker Cato) in verzorgingshuis De Venloene in Loon op Zand op dinsdag 20 augustus 2013.

Cato blijft rustig in een lage energie en non-verbaal tegen een heel drukke mevrouw.

Een bewoonster ziet Cato wel zitten. Cato ziet dit, lacht vriendelijk en tuit haar lippen en mevrouw steekt haar wang naar voren. Cato kust de wang en mevrouw is blij. Dan steekt Cato haar wang uit en mevrouw kust haar. De praatgrage mevrouw is jaloers, maar maakt er ook weer geen probleem van: "Is dat jouw vriendin, hè?" "Ja" knikt Cato.

Een andere mevrouw neemt Cato onder de arm en samen lopen ze met dezelfde voet eerst (één-twee-hup) de kamer in. Het in een diepe stoel gaan zitten is een dilemma voor Cato, dus zegt Cato weer: één-twee-hupsaké. Mevrouw gaat langzaam zitten, maar Cato lukt het nog niet. Dus nog een keer: één-twee-hupsaké. Die mevrouw kijkt Cato aan en zegt: "ben er al mee klaar". Cato incasseert.

Neuriënd benadert Cato een blinde bewoonster. Samen zuchten en hoesten schept een band en de zachte streling over haar hand is prettig. Heel klein reageert de vrouw met haar wenkbrauwen en mondhoeken en schuifelt met haar voeten. Heel soms een klein kreetje. Dan wil Cato een voile uit haar koffertje pakken. De praatgrage mevrouw die ook aan die tafel zit, verbiedt het. "Niet aankomen, je weet niet van wie het is". Cato respecteert het 'nee' van de bewoner en zoekt een ander voorwerp dat voor het grijpen ligt.

Een mevrouw houdt van opruimen, een krat op een karretje wil ze met hulp van Cato verplaatsen en Cato volgt gehoorzaam de aanwijzingen van mevrouw op. "Dan moet je daar op leunen". Cato knikt.

Vervolgens staat de kar niet goed en samen gaan ze op weg om de kar weg te brengen. Ik denk dat de kar nu nog in de verste uithoek van de gang verstopt achter een bloembak staat. Maar, klus geklaard. "We gaan terug" zegt de mevrouw en Cato loopt achteruit terug. Mevrouw loodst Cato de gang door.

Eén bewoonster krijgt een bloem van Cato en zij is daar heel dankbaar voor. Mevrouw kust de bloem en dat wil Cato ook doen. Mevrouw duwt de bloem tegen haar neus en ziet nu de rode neus van Cato. Ze lijkt te denken, dat dat door de bloem komt. Ze kust de bloem nog eens en zegt: "Dè is de menne". De pop die Cato aanreikt komt met minimale beweginkjes tot leven en mag ook de bloem ruiken. Prachtig.

Als Cato zich omdraait, zit een andere bewoonster al klaar. Er volgt een "gesprek" waarin beiden alleen maar "ja" zeggen in allerlei vormen en intonaties. Bijzonder!

Wat is mooi:

- Hoe Cato omgaat met impulsen vanuit de bewoners
- De begroeting in de gang met veel gekus
- Cato met een bewoner op onderzoek uit door de gangen.
- De pop die tot leven komt
- Het “ja” gesprek
- Ik heb weer erg genoten van de dag.

Wat is moeilijk:

- Afscheid nemen en je afsluiten van alle omgevingsgeluiden